

דף סו.

עין משפט א. אר"ה סימן שפג פעיף א

א. אינו יהודי הגר עם שני ישראלים בחצר והא"י אינו בביתו, אינו אוסר^א. ויערכו ומותרים. ואם בא האיני יהודי בשבת אוסר עליהם^ב והערוב בטל^ג, מ"מ יכולים לשכור ממנו בשבת ואח"כ יבטל האחד לחבירו את רשותו ויהיה היחיד מותר, והמבטל אסור^ד.
ואם מת הא"י בשבת אחר שערכו^ה, יבטל האחד את רשותו לחבירו ויהיה היחיד מותר.

עין משפט ב. אר"ה סימן שפב פעיף ט

ט. חמשה הגרים בחצר, אחד שוכר מהאיני יהודי בשביל כלם^א.

דף סו:

עין משפט א. אר"ה סימן שפא פעיף ב

ב. כמו שיש ביטול רשות מבית לבית כך יש ביטול רשות מחצר לחצר^א, בין בחצירות שיש פתח בניהן וערכו כל אחת לעצמה או ערכו יחד^ב, יכולה חצר אחת לבטל את רשותה לחברתה החצר השניה שהיא תהיה מותרת להשתמש בה ולא היא.

- צ. ערובין ס"ה. והיינו שהלך מערב שבת למקום רחוק יותר ממהלך יום אחד לדעה ראשונה בסי' שע"א.
ק. ולא אומרים כיון שהותר בתחלת השבת הותר לכל השבת, שהרי בביה"ש היה עומד להכנס לביתו וע"כ נאסר. מ"ב אות ד'.
ר. ואפי' אם ישכרו מן העכו"ם לא יהיו יכולים לטלטל כל זמן שלא יבטלו הרשות אחד לחברו, משום דהערוב נתבטל תכף כשחזר הא"י לביתו, מ"ב אות ה'.
ש. אם לא שחזר השני ובטל לראשון שאז הוא מותר, מ"ב אות ז'.
ת. ולא היה הא"י כאן, ובא בשבת ומת בו ביום דמועיל הביטול. מ"ב אות ח'.
א. דאין צריך שכל אחד ואחד ישכור מן הא"י.
ב. גמ' עירובין ס"ו וכרבי יוחנן.
ג. אבל בלא ערכו אין מבטלין לשנים כמו שמבואר בסי' ש"פ.

ג. ה"ה שתי חצרות זו לפניו מזו ולא ערכו אלא החיצונה ^ד לבדה, שהפנימית אוסרת על החיצונה, יכולה הפנימית לבטל את רשותה שלא תשתמש ולא תעבור עליה אלא בשעה שצריכה לצאת ^ה ואז תהיה החיצונה מותרת.

וכן אם ערכו יחד ונתנו ערוכין בחיצונה ^ו, ושכח אחד מהפנימית ולא ערב, יכול לבטל רשותו, לכל אחד מבני הפנימית וגם לכל אחד מבני החיצונה ^ז, ויהיה הוא לבד אסור ^ח וכלם מותרים.

עין משפט ב. או"ח סימן שפא סעיף ג

ד. יש בטול רשות בחורבה ^ט, שאם היו שני בתים וחורבה בניהם של שניהם, ושכחו ולא ערכו, יכול אחד לבטל רשותו לחבירו ויהיה הוא מותר בו.

- ד. דאם גם החיצונה לא ערכה לא מהני ביטול לשנים וכו"ל. ואז הפנימית שלא ערכה
הוי רגל האוסרת במקומה כי לא ערכה, ואוסרת שלא במקומה.
ה. דאין דריסת רגל אוסרת אלא עם עשיית תשמיש, מ"ב אות י"ג.
ו. לאו דוקא, דה"ה נתנוהו בפנימית ג"כ צריך הפנימי לבטל רשותו לשתי החצרות, ולא מספיק מה שמבטל רק לפנימית ויהיה הוא אורח לגביהם ואח"כ הם יסלקו מלהשתמש בחצר החיצונה דאין זה מועיל כיון שהעיוות בא מהם שהרי אחד מבני חצרם לא ערב, א"א להם להסתלק מבני החיצונה אחרי שנתחברו יחד מתחלה ע"י ערוב אחד, מ"ב אות י"ד.
ז. שנעשו כולם כאחד ע"י ערוב.
ח. היינו להוציא מבית לחצר.
ט. אפי' שאין בה עיקר התשמיש.